PG 1669
.02
Copy 1

ODBJEGLICA

ILI

POSLJEDICE NEVJERE U BRAKU

ALLIED PRINTING TRADES UNION LABEL COUNCIL 102

ODBJEGLICA

ILI

POSLJEDICE NEVJERE U BRAKU

PJESME IZ SLABIJE STRANE ŽIVOTA
NAŠEG NARODA U AMERICI

ZA ŠTAMPU PRIREDIO PUČKI PJESNIK

Cjena 15 centi

Naklada Tiskare i Knjižare Sikoćan
1534 Chestnut Street St. Louis, Mo.

PG1669
.O2

Copyright 1916
by JNO SICOCAN
St. Louis

#01
FEB 21 1916
©CLA429291
no. 1.

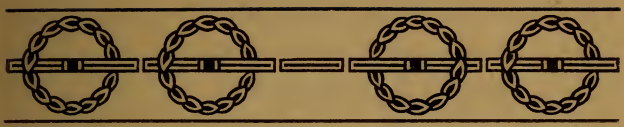

I

U Detroitu jezero imade,
U blizini, tamo kod Kanade,
Gdje su neki bježali zlikovci,
U potrebi i zgodnoj prilici.
A i Frane govorio Fani
Da se s njome rastaviti kani,
Već da su mu izbrojeni dani,
Da je o tom sanjao od lani.
A ozbiljna pogibelj mu prijeti
Pak je stao on ovako kleti :
"Ženo moja da te led ubio,
Ja sam stobom slogu izgubio.
O Fanice, jedna nesretnice;
Vidosavo moja nevjernice,
Plava ti je kosa pomršena,
Ti si meni postala nevjerna.

Tvoje oči jesu pomućene,
To su znaci pokvarene žene.
Tvoje bjelo nagrdjeno lice;
Poznaju se tudje nazubice!

Prije tvoja ta medena usta,
Za me sada, postala su pusta;
Neugodan meni zadah bije,
Cjelov gorak iz njih se razlije.

Da mi nije mog sinčića Joze,
Sve bi davno ja rastrgo veze;
Nit nas zakon, niti crkva veže,
Jer i zakon prav' tako nalaže:

Muško ćedo 'vjek na oca spada,
A ti hodi pak do vraga sada."
Franilo je to u šali reko,
Ljuto zato al' se je posjeko.

I stade je ljepo svjetovati,
Ali neće Fane poslušati,
Sve prezirom odbije, ne prima,
I sa Franom u koštac uzima.

Ali jadna prevari se Fane,
Jer je tada nadjačao Frane,
Pak je dobro, viteški namlati,
Još je sretna kad znade kazati.

Taj se slučaj u večer desio
Nakon čina Frane se kajao,
Pak tad Fani tužnim srcem reče,
I pred njome na koljena kleče:
"Ako umreš žao bi mi bilo".
On se priča, jer se poplašio,
Prem da Fane nije njemu draga,
Al' od Frane tad bi bilo vraga.
Zakon tomu jerbo je po srijedi,
Frane zato preplašen u bljedi;
Ali Fane odgovora ne da,
I po preko na Franu pogleda.
Nakon toga brzo prebolila,
I pobjegnut Fane namislila,
Djetešce mu ostavit nakani,
Da mu budu još težiji dani.
Prijatelja Fane je imala,
I poruku tajnu mu poslala;
Neki Stevo bio je od Dvora,
Komu Fane iz jadat se mora.
Glas mu slovi sa Fanine strane:
"Moj si Frane već ne haje za me,
Mene Frane kani ostaviti;
Savjetujme, što ću ja činiti.

Spremi mene gdje znadeš najbolje,
Jer ja nemam već do njega volje,
Uz njega je zame naopako,
Dugo živit ne mogu ovako.
Ja Stevane, ni novaca nemam
Bez tebe se ja nikud ne spremam,
Ako ti mi nećeš vjerovati,
Zlatne ću ti naušnice dati,
Koje vrijede baš stotinu kruna,
Bez ikakva daljnjega računa,
I još tomu dva zlatna prstena,
Nek ti budu moja uspomena."
Ali Stevo Fani odgovara :
"Ustrpi se nekoliko dana,
Ja ću znancu mojemu pisati,
I od Frane tebe izbaviti . . . "
A ne prodje ni nedilja dana,
Pismo dodje Stevi od poznana,
A u pismu oštro njemu kaže :
"Tog se mani, O Stevane vraže.
Ako drugče pak ne može biti
Tad je možeš ovamo spremiti ;
Nemoj ludo novce prosipati,
Pazi da se ne budeš kajati."

Ali Fane došla je do zgode,
Jerbo Frane na radnju joj ode.
Jedno jutro kad osvanu zora,
Od svojeg se uputio dvora,
Pak i Fane ostavila dvore,
Ali sina voditi ne more.
Malog Jozu ostavila Frani,
Otac neka svoga sina hrani.
Tad je Fane pošla do Stevana,
S njime želi malo rukovanja:
"Pozajmiću trideset dolara,
Neka nema nikakvoga kvara."
Pak mu preda burne i prstenje,
S njim načini tajno oproštenje.
Na stanicu pak se tad uputi,
Za djetetom al' se teško smuti.
Pak proklinje svoju sreću, Fana
Kad je bila na stanici sama;
Majčino je tužno srce mori,
Suze roni a Bogu se moli.
Drugi tada dodjoše putnici,
I krenuše tamo željeznici,
I Fane se tad u puti š njima;
Sve potrebe već je uredila.

Željeznica kad se uputila,
Na prozor se Fane naslonila,
Detroitu tada je gledala,
I na sina Jozu promišljala.

Tužna Fane nariče i jeca,
Željeznica ravnice presjeca;
Bjeli danak već je na domaku,
Noć prispjela u susret je danku.

Tako bjeli dovršio danak,
Fanu tada uhvatio sanak,
Te u svome onom sladkom sanku,
Sanja Fana o lažnome braku.

Tad vagoni strašno zaljuljaše,
I iz sanka Fanku probudiše;
Gleda Fane i desno i lijevo,
Tuj konduktor bijaše zadremo

Brzo Fanu on za ruke hvata,
Uputi se čak do drugi vrata;
I redarim preporuči tada,
Ženska glava da tu ne nastrada.

Tu će druga željeznica doći,
S' kojom Fane napred mora poći.
Malo vrime tu je pričekala,
Na onome kolodvoru stala.

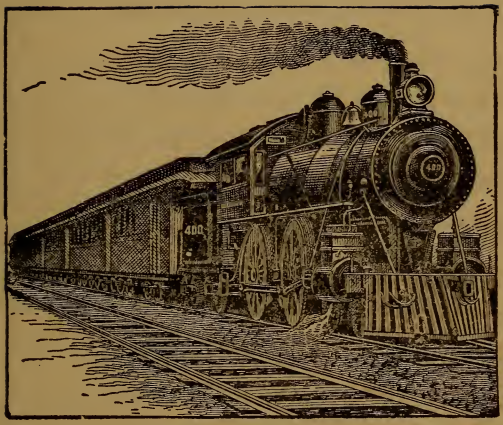

Željeznica kad se uputila,
Na prozor se Fane naslonila.

Zeljeznica hitro dojurila,
Lokomotiv vode napojila,
Putnicima na znanje je dala,
Sve pripravne putnike prizvala.

Fane tada snjome odlazila,
I pomno je na oprezu bila.
Malo prije sjajne zore tade,
Opet jednom željeznica stade.

Lokomotiv još uzima vode,
Opet malo za Fanu nezgode;
Kad su bili na onoj stanici,
Izkrcaše mnogi se putnici.

Na stanicu opet ode Fana,
Malo vrime tu ostade sama;
Željeznica s popravka se vrati,
I nastavi napred putovati.

A rujna je to mjeseca bilo,
U jematvu kad je groždje zrelo,
Kad pohrle iz sela težaci,
I prodaju voće na pijaci.

A Fane se spomenila toga,
Lijepoga rodnog mjesta svoga;
Sjetila se milog zavičaja,
I ludoga svoga djevovanja.

Srijemskije grozdni vinograda,
I takodje prekrasnih poljana,
Još i rodni lijepi voćara,
I po selu mladizih bećara.

Fruške Gore, sveti monastira,
Tuga joj se na srdašcu svila,
Gdje ljepote ostavila one,
A sada je teške muke gone.

To su boli i preteške rane,
Kog u srce dati to ne gane:
Ludo mnoge vijoglave rade,
Pak sa konja na tovara pade!

Kad promislit to prvo ne znade,
Vratolomne kada posle rade,
Dojnja pamet gornju predobije,
Poslje čina kajati se nije.

Jerbo mnoge bećarkinje cure,
U svjet tudji kada se proture,
Na budućnost promišljati neće,
Krivim putem već hoće da kreće.

Od neredna ne stidi se čina,
Na sramotu roda i imena.
U prigodi pak se strada lako,
Zato treba da promišlja svatko.

Jedna danas a sutra je druga,
Koja god se ne čuva prigoda.
Većma biva da pijane lole,
Krenu pute djevojkama dole.

Tako jadna Fanka spomenuta
Tužila je teško onog puta,
Suzam lice svoje je oprala
I ludog se čina spominjala.

Na pet sati više polovinu,
Željeznica u Milwaukee banu,
Na kolodvor svetitelja Pavla,
Željeznicom Fane se rastavlja.

Tada krene na ulicu mlada,
Kola spremna čekala su tada.
(Kad dohodi u grad željeznica,
Kola spravna svakoga su puta.)

U karocu ona se ne miče,
Skupo košta pak je zato neće;
Tuj je Fane pak' pametna bila,
Par dolara lipo prištedila.

Pouličnu karu je uzela
I pet centi samo potrošila.
Na šezdeset i prvoj ulici
Iskrcati treba se Fanici.

Šest je uprav tada bilo sati,
West Alisa Fana se dohvati.
Čovjeku bi osušilo grlo,
U Milera oko mu uprlo
Da sagasi žedju u pivnici,
Nepoznatu srijo na ulici;
"Dobro jutro", jedno drugom viče,
Fane tada tom čovjeku reče:
"Poznaš ovdje Matiju nekoga,
Plemena se ne sjećam pravoga,
Matić niki, nešto slično tako,
Želim za njeg doznati svakako.
Do Matije ovdje sam poslana,
Od njegova jednoga poznana."
Spomenuti tad je odvratija:
"Ja sam do sad taj Matija bija".
A kad Matu razumila Fana,
Ovdje osta nekoliko dana;
To je bilo u četvrtak rano,
I u petak ostala je tamo.
U subotu rano uranijo,
I za poslom svojim je hodijo,
Kad na njega naišla je Fana,
I lijepo predstavi se sama:

"Ja se zovem Pavićeva Fana,
A od Srijemske Varenice grada."
U četiri to je oka bilo,
Čudan govor Fanin se izlio:
"Dvajest sedam ja imadem ljeta;
Za djevojku ali to ne smeta,
Ja udana jošte nisam bila,
Vjenac slave nijesam savila."
On njoj svoje tad izrazi ime,
Isto vrime i svoje prezime:
"Želio bi ja do cilja doći,
Ravnu ženu prama sebi naći,
Da se meni drugaricom stavi,
Teške muke bećarske izbavi."
A tad nato odgovori Fana:
"Ti pričekaj nekoliko dana,
Ja sve prvo moram izviditi,
Pak ću tebi tad do znanja dati,
Ako budeš bez kakovih mana,
Žena tada biti ću ti ravna."
To mu reče, pozornici krene,
Da će malo pokratiti vreme:
Da će vidit novosti i slike,
To je Fani kao od navike.

Strojovodja mašinu otvori,
Čudnovato pak se nešto stvori :
Elektrika prikaziva slike,
Zanimive eto ti prilike.

Majka jedna napustila djete,
Radi muža a i sudbe klete,
Pak to djete iz kreveta krenu,
Svoju tada pokupi haljinu,

Pak zaluta i u vodu pade,
Okrene se i već ga nestade.
Jadno djete tada se uguši,
A Fani se okrene u duši.

Od žalosti došle su njoj suze,
Jer se sjeti svoga sina Joze.
Taj je prizor čudno vidit bilo
I u sumnju njega je bacilo,

Pak pomisli zar to nije šala,
Sama sebi plakati je dala.
Prilika je Fane ima djete;
O nevoljne, one žene, klete,

Što napuste djecu i supruga,
Dobave se pijanice druga.
Možda Fane jedna je od oni,
Sve na pamet to je palo njemu.

Od nje krene i glavu i pete,
Prije no ga zavede i smete;
Jer je Fane slabo učinila,
Svoje djete Franji ostavila.

Gospodjici on se tad izvinu,
Da on stoji na slabom kormilu,
Od ženidbi govor prekinuo,
Kad znak slabi ondje opazio.

Zahvaljuć starcu Edisonu,
Što izumi kinegraf mašinu;
Što prestavlja ko u živom činu,
Slike koje čiste pomrčinu.

Po kon toga nekoliko dana,
I Fanu je poboljela glava,
A i zub je zabolio biše,
Muke ona imala i više.

Što je sobom imala dolara,
Liječniku je i zubaru dala.
U očaj je bila došla tada,
Siromašna da ti Fane strada.

Našla se je pak osoba tada,
Kojoj treba kuharica mlada.
Fane gazdu tad pita za ime,
Bošnjak Dane, mene zovu njime.

Pak i ti me možeš tako zvati,
A prezime moje ćeš doznati.
Kuhinja je uza salun moja,
Doznati ćeš što je radnja tvoja.
Što je treba to ćeš i raditi,
Ali plaća neće vel'ka biti.
"Kol'ko gazda, jabi rada znati?"
"Ja dolara deset ću ti dati."
Hrane će ti izobilja biti,
Raznovrsna možeš pića piti.
Za spavanje sobu ću ti dati
Sama za se koju ćeš imati.
Kad ču Fana ta izraz od Dane,
Bogme ona veselit se stane.
Al' prenagla pak ta ženska glava,
Sama sebi naniela kvara.
Mislila je ljubit će me Dane,
Pak se njemu prestavljati stade,
Lasno mi je "Bošnju" prevariti.
I u zamku njega uloviti,
Jer Bosanci dobri su za žene ;
Prilika je on će uzet mene.
Tako misli, nikomu ne kaže,
I sve nade u Danu polaže.

Utopljenik hvata se za slamku,
Ona Dani tu podmeće zamku.
Badava je jer uspjeti neće.
Pak nek desno ili ljevo kreće.

Pjeva Fane pjesme svakojake,
Baš njemačke, prve naopake,
Pak madjarske što su Bogu mrske,
Te nastavlja Ruske i Bugarske.

Same Poljske daje melodije,
Sladke rječi, a glasom previje,
Talijanske pak pjesme izvadja,
Na naš jezik sve ona privadja.

Vidi Dane nešto se dogadja,
Fana njemu pjeva i ugadja;
Nekad plače, a nekada pjeva,
Sama sebe ona ismijeva.

Baš izgleda nije ona djeva,
Prama djeci sažaljenja ima.
Ne poznato kako stvar obstoji,
Svi su znaci s mužem se razdvoji.

Misli Fane da se skime spoji,
U toj nadi budućnost joj stoji.
Sama sebi o ženidbi kroji,
Uz švalera jer drugoga stoji,

Koji će je oženiti mladu,
Već se vidi očima se kradu,
Potajno se i poljubci daju,
A sa strane ljudi preziraju.

Tako traje tri nedjelje dana,
Kod Fanice mnogo biše mana,
Zaboravi djetešce i Franu;
Svu u Danu položila nadu.

Želi s Danom poći u Kanadu;
Ljudi neki već o tome znadu:
"Nemoj Dane činiti zijana,
Ženi curu dok je njena nada".

Prilika je, bila je udana,
Nehotice odaje se sama,
Pod djevojku ali se prestavlja
I ponovno ona se udava.

Od nekoga Fane je poslana,
Za da bi se ovdi preudala.
Pisma nika kada je vidio,
Sumnjičavo tad je pomislio,

Po glavi se njemu nešto mete,
Bez dvojbe je Fane, ima djete.
Jednog puta imao je zgodu,
Da pohodi on njezinu sobu,

I da vidi što se tamo stvara.
Prestavlja se njojzi za vračara.
Savjetnikom on se njoj ćinio
I Fanu je mnogo pobunio.

Promišlja je, meni će kazati
Jeli ona nazvala se mati,
Te opazi na nekom papiru,
S nekim Stevom stoji u dodiru;

On njoj javlja o mužu Franilu
I o malom Jozimiru sinu
Uz to skromno jošte nešto stoji,
Ne može se ovdi da pripoji.

Na drugomu čistijem papiru
Napisano crno je na bijelu:
Deset puta i još nešto više,
Bašićevo tu se ime piše.

Jednog dana ne biše na djelu,
Posli podne u jednu nedjelju.
Reče Fane imam li slobodu,
Da ti moju izrazim nezgodu?

"Ja sam čula gdje govore ljudi,
Da ti imaš vamandjije ćudi,
Da ti znadeš u dlan pogadjati
Cjelu prošlost na javu odkriti,

I budućnost da znaš pogoditi;
Sreću možeš tako proricati,
Kako sreću, tako i nesreću;
Al' nesreće bojati se neću.

Mogu li se ute pouzdati,
Jer o tomu želim što god znati;
Al' molim te nemoj me odati,
Jaću tebi zahvalna ostati."

"Fane tvoje ja poznajem muke,
Neka vidim dlan od tvoje ruke.
Kako bude tako ću ti reći,
Niti zašto mogu se obreći.

Poznati se na desnici ruci,
Da si bila u velikoj muci;
U dlanu ti evo ovdje stoji,
Put daleki brzo ti opstoji.

Sa lažima došla si od tamo,
Nit' si snjima ti uspjela amo.
U laži su kratke noge, Fano,
Mogla si ih ostaviti tamo.

Gdje laž, ruča vjera ne večera.
U laži su sva pogana djela;
Kratke noge laž imade dosti,
A dno plitko kod tih okolnosti,

Laž je tebe daleko zanila;
Ti si muža svoga ostavila,
Muško čedo njemu ostavila,
Jozimira od sedam godina.

Rad milosti Jozom ga zovete;
A, kakvo je to miljeno djete!
Majka si mu, ali si od štete,
Što napusti to miljeno djete.

Ti napusti svoga muža Franu,
Udari mu baš na srce ranu.
Sa djetetom on je sad u zdravlju,
A nada se dobit svoju Fanu.

Ili svoju izgubiti glavu,
Tebi pako svaku dati pravu.
Sada njemu podaj se na javu,
Za tobom će izgubiti glavu.

Oštru njemu ti napiši knjigu,
Baci njega još u veću brigu.
Ti pokušaj s Franićem se slaži,
Savjet ovaj tebi sada važi,

Drži ga se ko svetog zavjeta,
Jerbo zavjet nikomu ne smeta.
Istina je ovdje nemaš mane;
Dvi su tvoje sreće odabrane.

Piši odma ti do svoga Frane;
Oprostiće nanešene rane.
Tebe hoće onda vjenčat Frane,
I ukinut nevjenčane mane.

Ako nećeš savjet poslušati,
Nemoj mene ti poslje psovati,
Već ti radi što je volja tvoja,
Više nije nik'va briga moja.

Na koncu ćeš ti viditi, Fano,
Da sam tebe savjetova pravo."
Ima dosta bračni razmirica,
Koje znadu i malena djeca,

Jer na žalost ima ih i više,
Što supruge svoje ostaviše;
Djecu tako uz supruge, malu,
Sve to one uzimlju za šalu.

Žena s tudjim kad pobjegne drugom,
Izvrgne se sa velikim rugom ;
Isti onaj tudjin njoj se ruga,
Kada žive uz tudjega druga,

I popreko pak ti na nju gledi
I ne smije da ga šta uvredi.
Za maienkost pak se nanju jadi,
Što on hoće to mora da radi.

Ako svemu neće ugoditi,
Tad batine žena će dobiti,
Pozor zato neka drugim bude,
Što uz tudje one živu ljude.

Kad se lola sa lolom sastane,
U sramoti te prohode dane,
Proti Bogu to je i zakonu,
Da neredno tako se sastanu.

Poglavarstvu da bi ih javili,
Obojica kaznu bi dobili,
Što takova jer nesmi da bude;
Takov život samo je za lude.

Krivim putem ko takovim ode,
Ne uživa časti ni slobode.
O, narode! ti promisli malo,
Ako ti je do poštenja stalo.

I još uz to pripjeva i ovo,
Stare pjesme a na novo kolo:
"Bolje zlato na pola derato,
Nego srebro na novo kovato.

Bolje ti je sad ženiti mene
Neg` ostati bez ovake žene.
Kaza ću ti ja istinu pravu,
Jer je zemlja zaklela se raju,

Pak i tajne mora da se znadu
I u javnost sa vremenom dadu.
Ja se jesam malo prevarila,
Jerbo sam se s mužem rastavila.

Djevojačko uzela sam ime,
I ovdi se poslužila s njime,
Pak je lasno pripoznati mene,
Jer u meni moje srce vene.

Ja Franiću oprostiti neću,
Dok mi smrtnu ne zapale svjeću ;
On je mene prevario mladu,
Kad djevojke pazit se ne znadu.

Nije htio privest me oltaru,
Da ja vjenac položim na glavu.
Sto kletava nase udario,
I od vjere nevjeru stvorio.

Osam godin šnji.ne sam živila,
Gorke dane, teško sprovodila,
Nikad stanka ni sladkoga sanka,
Svaku sreću izgnao mi vanka,

Doveo me u tu zemlju kletu,
Po tucam se po tudjemu svijetu.
Misli teške po glavi mi letu:
Ako idem Detroitu gradu

Posjetiti svoga milog draga,
Udariću bojim se na vraga,
Zato neću ludo putovati.
Pismo jedno ti ćeš mi pisati,
Jer me djete bacilo u brigu.
Bašo ode da napiše knjigu ;
Dohvati se pera i papira,
I primakni bocu od crnila."
Fana Baši lijepo diktira:
"Moj Franiću morila te briga,
Tvoja Fana za tobom ne strada ;
Rad djeteta samo ti se javlja
I do znanja da ti ovo stavim:
'Franu moram da već zaboravim,
I ostati ti moraš bez žene,
Jerbo ne znaš postupati s njome;
Ne moli se jer ne imaš kome.
Pismo šaljem ali pozdrav nije,
Ladno srce, za tobom ne bije,
Već pozdravljam mog milogą sina,
I o njemu mnogo mi se sniva.
Mira za to moja duša nema,
Nit' za tobom mari il' uzdiše.
Fana nije pak budala više.

Na hiljadu i devet stotina
I još više četrnajst godina,
Dvajest sedmog oktobra mjeseca,
Tužno moje srce se razjeca.
Putuj pismo bez svakog obzira,
Donesi mi pokoja i mira."
Kad Franiću tu primio knjigu
Udario u veliku brigu,
Kad razumi što mu Fana piše,
Već ne može da od jada diše.
Al' u srcu ne imade mira,
Pak se hvata pera i papira
I crnila čim se pismo šara;
Svojoj Fani odma odgovara.
Frane piše pametno študira,
Muško srce njemu neda mira:
"Moja mila i ljubezna Fano,
Ti ne znadeš što ie meni amo.
Minula su dva mjeseca dana
Od kad prodje ti od mene, Fana;
Sa djetetom mene ostavila,
Brigu tešku meni si nanila.
Al' što prije ti se vrati amo,
Riječ poštenu ja ti dajem, Fano,

Tebi hoću ja pokoran biti
I vjenčanje s tobom učiniti.
Naše ćemo čedo odgojiti,
Dobar nauk njemu ćemo dati,
Neka znade da imade koga,
Milu majku a i oca svoga.
Mali Jozo 'vjek pita za majku,
Da utjehu njemu dade sladku.
Kad ćeš doći? neka ti se nadam,
Nek nadalje s djetetom ne stradam.
Ako imaš ljubavi za djete
Javi mi se moj prekrasni cvjete.
Ako nemaš za putovat para,
Poslat ću ti dvadeset dolara.
Biće tebi slava i poštenje,
S moje strane nek ti je proštenje;
Zaboravit jaču prošlost tvoju,
Kao ženu poštovat ću svoju."
Pismo Fane primi od Franića,
Tad Bašića pogledom molila,
Pak mu reče pismo mi otvori
I pročitaj što u njemu zbori,
U plamenu jer mi život gori,
Za djetetom mene muka mori.

Ako bude moje djete zdravo,
Biće meni i sa tobom pravo.
Bašić pismo kada je čitao,
Al' popreko na njega gledao:
Frane Fani vjenac obećao,
Al' on pismo perom preparao.
Fani na to dalo se na žao
I učini nešto sumnjičavo,
To je znakom vjere ne imade:
"Volim tebe moj miljeni Dane.
Ako odem do Franića moga
Kajat ćeš se i žalit do groba.
Ja sam u te položila nadu,
Ti me tješi u muki i jadu.
Kod Franića nema pogovora,
Što on reče to se slušat mora,
A u mene nema izgovora,
K njemu poći ne steže me volja.
Moj Bašiću sad je zate zgoda
I meni se otvara sloboda.
Primi mene pak, taman za roba,
Vjerna tebi ostat ću do groba.
Tebe volim nego moga oca,
Evo tebi još jednog poljubca.

Moj Bašiću, ti proljetni cvjetu,
Najvolim te na čitavom svjetu.
Pusti Bašo tvoju gostionu — .
I krenimo mi u Kalifornu;
To je zemlja topla i bogata,
Ima dosta i srebra i zlata.
Cvast će ruže kako no i prije,
Nek se grijeh ispod laži krije,
Blatna savjest neka se sakrije
U pustari zlatne Kal'fornije"!

— — — — — — — — —

Promislite doklem je na vrime,
Poslije čina pokajanja nije,
Duga kazna i to lipo nije,
Jer tavničar kamenje razbije.
Tavničara odjelo imade,
Hrana slaba, pit mu vode dade,
Dugi dani a noći i veće,
Tko tavnice da se čuvat neće,
Bolje mu je da smrti dopade,
Neg' da dugo tavnovat imade.
Braćo, sestre, u obzir uzmite
I pjesnika ovog spominjite.

Sada vjeruj, ako hoćeš Fano,
Ti ne misli da je šala samo,
Sljepu namig nije korist dati,
Nerazumna zaman svjetovati.

Ti si jedna vel'ka vragoljanka,
Što si išla ti varati momka
Baš Bošnjaka prije spomenuta,
Pak i druge nekoliko puta.

Rog za svjeću nekim si prodala,
Za djevojku da bi se udala,
A žena si i imadeš dijete;
Take žene zar nisu proklete?

I gora si od neprijatelja —
Zaslužuješ da se pjesma pjeva,
Nek se druge u te ogledaju,
I pristojno neka se vladaju.

Pjesmi ovoj ti ćeš se smijati,
U buduće bolje proslaviti,
Da si mogla ti varati momke;
To ne čine prave dijevojke.

Ti se jesi djevojkom nazvala,
Sina Jozu premda si imala.
Možda nisi ni ti sama tako,
Još ih ima što su naopako.

Šta putuju od mista do mista;
I gore su od vragova trista.
Danas jednog, sutra drugog momka,
Vragoljasta izvara djevojka.

Što izmami zlata i darova
I još novca vlastita njegova.
Nestane je, nenadno uteče,
Jadnog momka kad dobro opeče.

Ali većma njim se kraju dodje,
Pronadje se kud skitnica prodje.
Ulovi se u tropulu, jadna,
Plati teško svoja posla gadna.

Sant Luizu dogodi se tako,
Jedna svrši bogme naopako,
Što je momku ljubav obećala
I novaca mnogo izmotala.

S vragom tikve ko u jutro sadi,
Taj u dobroj nek ne žive nadi,
O glavu mu popodne razbiva,
Tako Fane i s tobom prebiva.

Ostavi se varanja momaka,
Kraju svaka jere dodje varka,
A drži se ti pravoga puta,
Minut će te svako zlo i smutnja.

Krasno lice vrlo brzo vene,
Lažna sreća pada niz bedeme.
Mnoga takva luda dijevojka,
Danas ti je cviljena babajka.

Amerika mnoge prevarila,
Nisu znale zamke od trovila.
Svatko može lasno pogrešiti,
Al' se treba i opametiti,

Zle navike dati zaboravu,
Posvetit se istini i pravu.

II.

Vrijeme došlo valja se rastati,
Detroitu gradu putovati,
Mog Danila opet milovati,
Zlo i dobro s njime uživati.

Sina Jozu dobro odgajati
I nauka lipoga mu dati,
A s Danilom kako će mi biti,
Zla sudbina možda meni priti.

Ja se nadam dobiću batine,
Teško da me ta sudbina mine.
Moje djete ja moram viditi,
Pak akoću onda i umriti.

Moj Danilo možda se osveti,
Zlu sudbinu ja si moram kleti;
Moram reći što je samnom bilo,
A znam dobro bit mu neće milo.

Moliću ga za da mi oprosti,
Što pogriješi u mojoj naglosti,
A i drugi po štogod su krivi,
Koji su me na zlo naputili.

Sada vidim što su niki ljudi,
Nevaljane i nevoljne ćudi;
Tudjoj ženi sugruga njoj kude,
Kratkovidnu ženu i zalude.

Jadnu ženu dokle ti zavara,
Vade kartu od više dolara
Po dvadeset još razminu niki,
Zla namisa u takoj priliki.

Hoće lola da se stim pokaže,
Još uz novac govori i laže:
"Dobro sa mnom pak će tebi biti,
Puno tebi ne treba raditi".

Hvalisanjem zlatna brda stvara,
Ludu ženu dokle ti zavara.
Pijan lola po malo se smije,
Ženu vara a brke zavije.

Al' dva djela imade ih više,
Brke svoje koji još obriše.
Sam godine sebi podrezuje,
Tako misli što brke obrije.

A za volju to se žena radi,
Ljudi tako izgledaju mladi.
Ima ljudi pristoji im jako,
Ali mnogim dosta naopako.

Teško ih je kašnje pripoznati,
Od gada ih ne možeš gledati;
Oteku im dosta nausnice,
Rugaju se s njima djevojčice.

A neznadu, gonili ih jadi,
Na sramotu da se ono radi,
Zašto lipe brkove si brije,
Ako koji baš činovnik nije.

Činovniku nije zamjeriti,
Što no mora uz gospodu biti,
Jer gospoda visokog stepena,
Navikam su takvim naučena.

Lijepi brki da čovika diče,
Ko prekrasno i mirisno cviće.
U starome onom našem kraju,
Lipe brke rado ti imaju.

Ovamo je razlika velika,
Jer je ovo zemlja Amerika,
Drugačija ovdje politika,
U ljubavi vel'ka je razlika.

Brijuć brke, ljubljeni su bolje,
Čast dobrima, ali one lole,
Što nikada ništa ne imadu,
A zlo podlo počiniti znadu,
Zaborave svoje roditelje,
Braću, sestre, dobra želitelje,
Rodnu grudu u kojoj je nika;
To pijancu ponos je i dika.
U pijanstvu to sve prepovida,
Ne zna što je roditelja bjeda.
Ljudstva ne zna, niki su mladići,
Samo lola sramotom se diči.
Niki slabi tako ima ljudi,
Na čast onom nijednom ne budi.
Braćo draga promislite malo,
Ako Vam je do svog dobra stalo,
Da sramota nije nikom dika,
Zloća, pakost, propast je do vika,
Bolje nam je pošteno umriti
Neg sramotno na svjetu živiti.
Ima mnogo na svjetu grišnika,
Ima zloće, ima odmetnika,
Al' svakomu proštenje će biti,
Ko ugledno okrene živiti.

A barabu svatko mrzi, psuje,
Glas slabiji od kojeg se čuje.
Na budućnost svoju promislite
I pravoga puta se držite.

Što je tvoje ovo ti je sveto,
Što je tudje ono je prokleto.
Tudja mnoge ljubav ti opije,
Strastveno je, al' podpuno nije.

Kao zelje kad je ukradjeno,
U svom vrtlu nije ubereno.
Sa stravom se to bere i krade,
Žučan život od toga postade.

Ko uspije, žalosna mu majka;
Takav posa velika je varka.
Sto u torbu a jedan u prsi,
Što dobiješ ono si i nosi.

To je bilo od svijeta obstanka,
Do ovoga današnjega danka,
I biti će čak do svrhe svita,
Jer je ljubav kao kalamita.

Kada žena svog muža ostavlja,
Sama sebe na kocku postavlja,
Svoje ime doista okalja,
Takov posa upravo nevalja.

I za rod su to velike mane,
Krivim putem kad žena okrene,
Svoga muža kad s djecom ostavlja,
A sa tudjim čovjekom sastavlja.

Potuca se po ovoj tudjini,
Na sramotu svojoj domovini,
U strahu im uvjek sviće zora,
A sramota kod rodjenog dvora.

Nika mužu ukradu novaca,
Pak se s drugim u vrtolog baca,
Hoće luda da potraži bolje,
Mjesto sreće dopadnu nevolje.

"I ja sam se prevarila mlada,
U javnosti očitujem sada,
Ja ne sluša što mi Frane kaže,
Drugog sluša što o Frani laže.

Danom svakim bijaše to gore,
Dodjoh jadna do ove novolje.
Koji mene sa Franom rastavi,
Ime mu se mora da ostavi.

Ja u njega sve položi nade,
Da će moje ublažiti jade.
Jadna onda ja ništa ne znade,
Kad trideset dolara mi dade.

Ženidbu mi on tada obeća,
Mislila sam eto meni sreća.
Uputi me kud je njega volja,
Ja pomisli da to biti mora.

Luda njemu onda povjerava,
Muža djete ostavi kod dvora
I u često ja mu pisa Fana,
Zbog preljuti na srdašcu rana.

Mome pismu on se izrugava,
To je znakom da me hrdja vara.
Ko te voli sve se njemu daje,
Kako javlja za me on ne haje.

A kad me je nesretnik zaveo,
Svačim svojim on se meni kleo
I kad me je opremao amo,
Sve i sva mi obećao tamo,

Da će za mnom i on skoro doći,
I da će mi biti u pomoći.
Devet dugi prošlo je nedjelja,
Osta od njeg' crna uspomena.

LIBRARY OF CONGRESS
0 002 497 296 3